

CRITICA**Eduard J. Verger va traduir el llibre "Capital del dolor", de Paul Eluard**

FRANCESC CALAFAT, VALENCIA

La publicació de *Capital del dolor*, de Paul Eluard; de *Cant Espiritual*, del valencià Antoni Ferrer, i *Pòrtic d'aura-mar*, d'Inma Sarduc, confirmen la col·lecció *Poesia* d'Edicions Alfons el Magnanim-IVEI, dirigida per Marc Granell i Eduard Verger, com ambiciosa i atractiva. Aquesta col·lecció centra la seua programació tant en la publicació d'autors en actiu dels territoris de llengua catalana com en la traducció d'autors i títols significatius de la poesia europea, col·laborant en la nova embranzida que està prenent la traducció poètica tant a Barcelona com a València.

Capital del dolor se'ns ofereix amb una magnífica traducció literal a cura d'Eduard Verger, i deixaré el comentari de les altres dues per a un article posterior. *Capital del dolor*, publicada l'any 1926, és un dels títols més emblemàtics de l'avantguardisme i el primer llibre important de Paul Eluard. I això és així perquè l'autor, superats els poemes dadaistes on buscava la destrucció del llenguatge per mitjà de l'absurd, sap transmetre d'una manera insòlita, sense brusquedat i amb senzillesa associacions il·lògiques, imatges insólites, que en el paper agafen una nova innocència, com disposades a una nova aventura en la recerca de la puresa, atés que com havia escrit en un llibre anterior: "Tractem, és difícil, de romandre absolutament purs. Percebem llavors tot allò que ens nuga. I el llenguatge desagradable que és suficient per als xerraires... reduïm-lo, transformem-lo en un llenguatge encantador, vertader..." El poeta, en definitiva, creu en les paraules, que són la veritat i la bel·lesa. En el poema *La paraula* ems presenta una història d'aquesta com si haguera viscut una vida paral·lela a la de l'home, com si tingués vida pròpia.

Aquesta necessitat d'una expressió depurada, que fa conuiu elements de distinta procedència, provoca en el lector un impacte immediat —no reflexiu—, amb un atractiu que pot despertar la curiositat dels lectors joves d'ara de la mateixa manera que ho va aconseguir en els joves de fa uns quants anys.

Voldria terminar fent una crida a la lectura d'aquestes poemes que, amb les seues imatges de misteri, la seua sintaxi el·líptica i el seu llenguatge sensual, ens mostren una admirable sinceritat, constituint una de les obres més extraordinàries degudes al surrealisme.